

[Ministeren for udviklingsbistand]

Nu kan man jo altid diskutere, i hvilken rækkefølge man skal tale med de forskellige aktører, og det har forskellige medlemmer af Folketinget jo også gjort i medierne i de seneste dage. For mig har det været naturligt at søge at give Folketingets medlemmer det bedste mulige udgangspunkt for deres debat her i Tinget i dag; derfor også mødet med ordførerne i Udenrigsudvalget den 26. januar.

Ressourcebasen er stor. Der er mange deltagere, og næsten overalt har holdningen til processen og siden også resultatet været positiv. Jeg har modtaget umådelig mange gode forslag og mange konstruktive kommentarer og også en række kritiske synspunkter, som har sat sig spor i den strategi, der nu foreligger.

Den åbne proces er ikke noget, vi nu lægger bag os. Tværtimod. Den åbne proces vil blive fortsat i forbindelse med udformningen af de lande- og sektorstrategier, der vil være afgørende instrumenter i gennemførelsen af strategien. Det er en glæde for mig at invitere Folketingets partier med til dette samarbejde.

Den nye strategi handler mere om midler og metoder end om mål. Målene ligger fast. Vi skal fortsat anvende 1 pct. af bruttonationalproduktet på udviklingsbistand, og vi har heller ikke planer om at rokke ved den nogenlunde ligelige fordeling mellem den bilaterale og den multilaterale bistand. Og vi fastholder, at fattigdomsorientering også fremover skal være et helt fundamentalt princip for dansk udviklingsbistand. Det er de fattigste, der skal hjælpes; det bliver der ikke lavet om på.

Som noget nyt sættes der for allerførste gang ord på den overordnede fattigdomsstrategi. Fremover skal fattigdomsorienteringen gives mere konkret og synligt indhold, og der er 3 hovedpunkter:

At vi skal være med til at fremme en bæredygtig økonomisk vækst, hvor fordelingspolitiske hensyn indgår som et integreret element i den økonomiske politik. Det drejer sig altså ikke bare om økonomisk vækst på et miljømæssigt rigtigt grundlag, men også om en socialt afbalanceret udvikling.

At vi skal bidrage til at udbygge de sociale sektorer, ikke mindst uddannelse og sundhed, på en sådan måde, at også de fattige befolkningsgrupper – og her er det ikke mindst kvinderne, vi tænker på – får adgang til disse ydelser. Det drejer sig altså her om at styrke de

menneskelige ressourcer, som findes i hele samfundet.

At vi skal være med til at styrke den folkelige deltagelse i udviklingsprocessen politisk, økonomisk og gennem opbygning af retssamfund og fremme af god forvaltningsmæssig praksis. Målet er her at fremme det såkaldte civile samfund, der i bred mangfoldighed og i samspil med de offentlige myndigheder skal være med til at sikre en fredelig og fremadskridende udvikling fremover.

Der er nogle, der vil hævde, at fattigdomsorienteringen kommer klarest til udtryk i det ene eller det andet eller det tredje af disse indsatsområder. Det holder ikke. Alle tre indsatsområder må med, og det er netop kun i samspillet imellem dem, at man for alvor kan tale om en fattigdomsstrategi.

Den overordnede strategi skal udmøntes nærmere i landestrategierne. Vægten kan godt ligge forskelligt i forskellige lande. Det afgørende er, at fattigdomsorienteringen konkretiseres i hvert enkelt programsamarbejdsland og det i en åben proces.

Ud over konkretiseringen af fattigdomsstrategien kan nyorienteringen i strategien sammenfattes i tre hovedpunkter: koncentration, partnerskab og det nye humanitære beredskab.

Koncentration, fordi det nu engang er bedst for os at koncentrere os om det, vi er gode til, og så gøre det endnu bedre. Vi skal kort sagt begrænse os til de lande og de sektorer, hvor vi ikke blot kan gøre en indsats, men hvor indsatsen også gør en forskel, til de områder, hvor vi har noget at komme med – og med »vi« mener jeg selvsagt det danske samfund i bred forstand. Det betyder færre samarbejdslande og færre sektorer i de enkelte lande.

Koncentration, overblik og synlige resultater, det er dét, vi går efter. Vi kan ikke gøre en fornuftig indsats, hvis vi spreder os for meget. Derfor lægger regeringen op til, at Danmarks bilaterale indsats koncentrerer om 20 lande som den faste kerne; og så kan ét eller flere lande herudover løbende være under ind- og udfasning.

30 års erfaringer siger os, at alt for mange enkeltstående projekter spredt over alt for mange områder ikke giver det løft og den udvikling, som vi ønsker. Det nytter ikke at bygge sundhedsklinikker eller skoler, hvis de ansatte ikke får løn, og hvis der ikke er penge til medi-